

Hetty King változása

írta Taschner Katalin

Avonlea már régesrég nem olyan csendes kisváros, ahol nem történik semmi érdekes. Még régen szenzáció volt, ha megállt egy postakocsi. Kevés bolt volt itt, kevés ember lakott. Szinte mindenki ismerte egymást. Azonban pár éve sok új ház épült. Sok új munkahely létesült. Szállodákat lehet látni. Mindez összefüggésben van Hetty Kinggel és Sarával. Sara Stanley a valódi neve. Montrealban is élt édesapjával. Amikor elvesztette édesanyját, Avonlea-be költözött, Hetty nénihez. Hetty néni nagyon rossz természetű hölgy volt. Mindenben csak a rosszat látta. Mindenkit megkritizált. Mosolyogni nem látták. Szigorúan tanította a gyerekeket az iskolában. Nagyon megkeserítette testvére, Alec és sógornője, Janet életét. A gyerekeiket, Felixet és Felicityt mindig a jóra oktatta a maga zsörtölődős stílusában. Olivia, Hetty néni húga is mindig félt, nem tudta, mikor miért kap szidást. Sarának az édesapjára, Blair Stanleyre pedig nagyon haragudott. Az ok az ő részéről, hogy a férfi elrabolta Ruth. Ruth King Hetty King testvére volt, Sara édesanyja. Sajnos Ruth meghalt, ezért került Sara Hetty Kinghez Avonlea-ba. Hetty King gyűlölte Sara édesapját.

Nagy veszekedés előzte meg, mikor megtudta, hogy az apa lányát Montrealba akarja vinni. Mégis ez lett a magyarázata, hogy Hetty néni megváltozott. Ugyanis Sara visszaköltözött Montrealba. Teltek az évek és apja révén megismerkedett egy szállodaigazgató fiával. Tom az apja nyomdokaiban járt. Mikor elvette Sarát feleségül, egyszer elmentek Avonlea-ba. Kiváló lehetőséget látott abban, hogy a faluban szállodát építtessen. Terve megvalósításához elhívta apját George-ot, hogy ő is nézze meg ezt a falut. Amikor az apja ellátogatott Avonlea-ba, Sara révén találkozott Hetty Kinggel. Mindjárt megkedvelte a hölgy választékos beszédét, komoly magatartását. Az is tetszett neki, hogy a hölgy csipkelődve válaszolt. Emlékszik találkozásukra, amikor bemutatkoztak.

– Jó napot, George vagyok!

– Jó napot, Hetty King!

– Bizonyára tud nekem segíteni. Megismerni kis városukat.

– Természetesen. Avonlea legsodálatosabb hely a világon. A legszebbeket tudom róla mondani. Ha óhajtja, előadást is tarthatok, de gondolom, elég önnek is a sok szép látnivaló bemutatása élőben.

A hölgy kedvéért sokszor utazott Avonlea-ba. Lassan-lassan eljött az idő, hogy megkérte Hetty King kezét. Először nemet mondott. Pár hónap elteltével azonban beleegyezett, mert Hetty King tudta, hogy egy szerelmet már elveszített.

Így talált párt Hetty néni, Sara pedig szerelemre talált Tomban. Már volt egy kétéves kisfiuk is. Boldogan éltek. A kis Jimmel Sara sokszor járt sétálni a közeli parkba. A parkot is férje és apósa ötlete alapján alakították ki. A városban sok fiatal pár lakott már. Sok kisgyermek született. Ezért gondolták, hogy legyen egy park és közelében egy játszótér is. A parkot egy fás területen alakították ki. Szép virágágyásokat ültettek. Sok padot tettek le. A játszótérre pedig különféle játékokkal rendezték be. Csúszdával, homokozóval, hintákkal, különböző mászókákkal. A friss levegőn kellemesen érezték magukat a kocsikat toló anyukák. Amikor elfáradtak, leülhettek a hűvösben lévő padokra. Mert a nyári nagy melegben így napközben is kimehettek a picikkel. A játszótéren a nagyobbacská gyerekek tölthettek kellemes órákat.

Már őszt volt. A fákról hullottak a levelek. Az avar csodaszép látványt nyújtott. Barna, sárga, vörös színekben pompázott. A nap is még melegen sütött. Sara kihasználta ezt a szép őszi időt és a parkban sétálgatott kisfiával. Órájára nézett. Azt vette észre, hamarosan dél. Vitte is haza fiát, hogy megebédeltesse. Mindig is betartotta a gyerek étkezésével kapcsolatos teendőket. Alig, hogy beért a házba, megcsörrent a telefon. Jimet betette a gyerekágyba, sietett a telefonhoz.

– Halló!

– Halló! Ott Sara?

– Ó, igen. Most ismertem meg Hetty néni hangját!

– Sara, kislányom, tudom hogy sok a teendőd a kis Jimmel. Így félve kérdezem meg, nem jönnétek el hozzám? George kitalálta, hogy egy új helyre költözünk, egy kisebb házba. Kettőnknek nem kell ilyen nagy. Majd elmesélem, hogy hová. De segítenél nekem a pakolgatásban? Tudod, a fényképek és a porcelánok rendezéséhez nincs türelmem. Mindig te porolgattad őket.

– Szívesen Hetty néni. Mikor lenne alkalmas?

– Minél előbb jönnél, annál jobb lenne. Ne aggódj, a kis Jimre vigyáz George, vagy hívd el Felicityt is.

– Jól van, Hetty néni. Megbeszélem a dolgot Tommal és Felicityvel. Nem tudom, hogy az orvosok mikor vehetik ki a szabadságukat. Felicity szinte éjjel-nappal a betegeket fogadta és ápolta. Vele is beszélek. Majd jelentkezem telefonon.

– Hogy van az én kis drágám? A kis Jim?

– Nagyon jól. Aranyos, nyugodt kisfiú.

– Csókolom, Hetty néni.

– Szervusz, kislányom! Gyertek minél hamarabb! A segítség miatt is és azért is, mert hiányoztok, szeretlek benneteket.

Sara megbeszélte férjével és Felicityvel, mire kérte őt Hetty néni. A telefonbeszélgetés után egy héttel gondolták, hogy utaznak. Sara értesítette Hetty nénit.

A megbeszélte időpontban Sara kisfiával és Felicityvel el is utaztak. Mivel Tom úgy mondta, hogy csak pár napig legyenek távol, mert nagyon hiányzik a kicsi és Sara, megérkezésükkor mindjárt munkához is látott. Felicity a pár napban szívesen vigyázott a kis Jimre. Volt, amikor George is velük ment. Sara először a fényképalbumokat vette le a polcra. Beletekintett. Sok fényképnél kérdezett. Az egyik fényképen egy korcsolya volt lefényképezve.

– Hetty néni! Erről miért készült fénykép?

– Tudod, drágám, egy férfi érkezett Avonleabe. Korcsolyákat árult. Azt mondta, hogy van egy korcsolya, ezt annak adja, akinek jó a lábára és feleségül is veszi. A korcsolya állítólag az én lábamra volt jó. Elküldte a fényképet, hogy menjek érte a boltba.

Még Hetty néni be sem fejezte a mondanivalóját, amikor Sara olyan képekhez érkezett, ahol konzervek voltak.

– Hetty néni! Lefényképezted a konzervdobozokat? Ebbe tetted el télire befőttet és így akartál dicsekedni? – nevetett Sara.

– Dehog. Volt egy időszak, amikor Avonlea-ban szépen működött a konzervgyár. Egyszer aztán tönkrement. Szeszgyárnak akarták megvenni. Én ebbe nem mentem bele. Megvettem én. De aztán nekem is el kellett adnom. Ekkor csináltattam róla fényképeket.

Sara egy olyan fényképhez érkezett, ahol sok embert lehetett látni, és Hetty néni éppen a jégpályán ül és nevet.

– Hetty néni! Ez mikor történt? Te mindig komoly hölgy voltál. Nevetni nagyon kevésszer láttalak. Itt meg szinte hahotázol.

– Te kis haszontalan! Nem emlékszel arra, hogy ki szerettél volna békíteni apáddal, ezért elbújtál? Sok-sok keresés után mindenki megnyugodott, mert megtaláltunk. Azután elmentünk a korcsolyapályára, az ünnepségre. Én is korcsolyáztam, ahol el is estem. Valaki lefényképezett és elküldte nekem ezt a képet.

Ezután Sara átlapozott pár oldalt az albumban, de egy képnél megint megállt. Ezen a képen egy szép ruha volt.

– Hetty néni! Miért van erről a ruháról fénykép? Tudod, mennyire rosszul esett, mikor nem vetted ezt nekem meg. Sokáig haragudtam is rád.

– Tudom, kislányom. Akkoriban én úgy gondolkoztam, hogy csak az a jó, amit én mondok. Szigorú is voltam, mert emlékszel, a szülők is tüntettek ellenem, hogy milyen szigorúan nevelem a gyerekeket. Nem akartam neked azt a ruhát. Mégis elhatároztam, hogy azért megveszem, amikor elmentem a boltba, már nem volt ott. Az árusnak volt fényképe a ruháról. Sok boltba elküldtem, hogy szeretnék ilyen ruhát. Mindenhonnan visszajött a fénykép. Nagyon megbántam, hogy nem vettem meg neked. A fényképet eltettem.

A fényképek nézegetése után Sara megkérdezte Hetty nénitől, amit már régen szeretett volna.

– Hetty néni! Te nagyon megváltoztál. Régen nagyon sokat kritizáltál, most nagyon aranyos lettél. Hogy csináltad?

– Tudod, Sara, George-nak van egy nővére. George bemutatott neki, de az első találkozásnál már kritizált. Kritizálta, hogy nincs szépen kivasalva a blúzom. Aztán, amikor elhívtuk ebédre, csak a negatívumokat kaptam. Nagyon rosszul esett. Egyből el is gondoltam, hogy én is mennyi bánatot okozhattam. Megfogadtam, hogy megváltozom. Nehezemre esett, hogy ne mondjak mindenhez véleményt, de sikerült.

Sara kávéscsészéket szedett le a polcról.

– Vigyázz drágám, el ne törd! Ezt George nővérétől kaptuk. Ő még nem változott meg. Nagyon megszidna, ha eltörném.

Sara amit leporolt készleteket, a közelben levő zongorára rakta. Hetty néni megváltozott ugyan, de a zongorát most is nagyon védte, mint régen. A zongora Sara édesanyjáé volt, aki nagyon szépen tudott zongorázni. Szinte hihetetlen volt, mikor Hetty néni így szólt:

– Drága kislányom! Rakd el a porcelánokat egy dobozba és zongorázz nekem egy szép dalt! Tudom, sohasem engedtem meg, pedig olyan tehetséges vagy, mint anyukád volt.

Sara könnyes szemmel elpakolta a porcelánokat. Leült a zongora mellé. Mindig a fülében csengett, amit édesanyja játszott. Most ő is elkezdte. Hetty néni zokogásban tört ki.

A pár nap emlékezéssel telt. Sara nagyon örült annak, hogy felidézhetette gyerekkorát, de annak még jobban, hogy Hetty néni megváltozott. S hogy Hetty néni mennyire megváltozott az kiderült másból is. A pár nap alatt nagyon sokan látogatták meg. Jött hozzá két kislány, aki virágot hozott neki. Elmondták, hogy milyen jó tanító néni. Mindig mosolyog, mindig kedves. Minden kis jó cselekedetükért dicsérte a gyerekeket. Nagyon sajnálják, hogy elköltözik. Ilyen jó tanító nénijük biztos nem lesz már. Egyik délután egy hölgy érkezett.

– Szervusz, Hettykém! Minap hallottam, hogy elköltözől a városból. Nagyon szépen kérek, látogasd meg a kislányomat és a férjét! Köszönettel tartozom neked, hogy rábeszélte, ne álljak a fiatalok útjába. Ha szeretik egymást, akkor házasodjanak össze. Annak semmi értelme, hogy az idősek akarata érvényesüljön.

Sara hallotta a mondatokat. Nem akart hinni a fülének, mert Hetty néni régen sok fiatal kapcsolatát nem nézte jó szemmel. Olivianak hányszor megkeserítette a találkozóját Jasperrel. Most azt hallja, ő intett türelemre, belenyugvásra egy anyukát.

Az ott tartózkodásuk alatt jött még két férfi és hölgy is. Tortát hoztak, amin az volt: „Köszönjük, Hetty!” Sara meg is kérdezte:

– Ezt miért kapja az én drága Hetty nénim?

Az idős emberek miután megtudták, ki is Sara, bizalmasan mesélni kezdték.

– Tudja, fiatalasszony, mi hárman testvérek vagyunk. S hát nem mindig, sőt évekig nem találkoztunk, nem beszélünk. Mindegyikünk külön-külön megismerkedett Hettyvel. Mivel nagyon kedves aranyos hölgy, el-elpanaszoltuk neki, hogy nem beszélünk a testvérünkkel. Mindig olyan példákat mondott, olyan bölcseseket, ami rádöbentett bennünket, hogy az élet rövid és nem szabad haragban lenni.

Ekkor Hetty néni így szólt:

– Nem volt nehéz bölcs gondolatokat mondani. Ugye, Sara? Te tudod a legjobban, hogy mennyire haragban voltam apáddal, de szinte mindenkivel. Ez nekem sem volt jó. Annyira gőgös voltam, hogy inkább veszekedtem, mint békültem. De George mellett rájöttem, hogy sok évem

ment el zsörtölődéssel. Ezt belátva természetes, hogy tanácsaimmal segítettem nekik is, hogy béküljenek ki.

– Mi pedig nagyon hálásak vagyunk neked, Hetty King! Azért gyere vissza meglátogatni, ne feledjél el bennünket!

– Dehogy felejtetek el benneteket!

A vendégek elmentek. Felicity is megérkezett a kis Jimmel a sétálásból. Alig lépett be az ajtón, amikor elkezdte:

– Képzeld, Sara, a kis Jimmel egy közeli játszótérre mentem. Ott volt egy hölgy egy kisfiúval és egy nagyobb kislánnyal. Beszélgetni kezdtünk és kiderült, hogy Hetty néni ismeri. A kislánya tanító nénije. Dicsérte Hetty néni, hogy nagyon jó szakember. Mint tanító is kiváló, de emberként is nagyon aranyos, barátságos, kedves. Ennyire megváltozott a mi Hetty néni?

– Igen, Felicity. Már ezt régóta tudom. Az itt töltött három nap pedig bebizonyította, hogy tényleg így is van. Míg te Jimre vigyáztál, sokan felkeresték, sajnálják az elköltözését. Mindenki a legjobbakat mondta róla.

– Miért? Régen nem szerettetek? Pedig akkor is ilyen voltam? – incselkedett Hetty néni.

Sara és Felicity szinte egyszerre mondták:

– Hetty néni! Régen is nagyon szerettünk, de most mindenkinek nagyon jó, hogy kedves vagy, megváltoztál, mert így mások életét is széppé teszed. De a magad életében is nyugalomra találtál.

Felicity és Sara, amikor hazafelé utaztak Avonlea-ba egész úton Hetty Kingről beszéltek. Nagyon örültek annak, hogy megváltozott. Örültek, hogy így sok barátja lett. Nem kell attól félniük, hogyha nekik nincs idejük elmenni hozzá, akkor Hetty néni unatkozik. Örültek annak, hogy Hetty néni George-dzsál is boldogan élt. Sarának eszébe jutott egy idézet: „Az ember saját maga formálhatja a sorsát, úgy, ahogy akarja. Ha valaki tudatosan, nagyon akarja a boldogságot, akkor ki is verekszi magának.”

S hogy mennyire igaz, Hetty néni igazolta ezt. Megváltozott és még sokáig élt boldogan párjával az új helyen, az új lakásban. Ott is megszerették őket. Sara és a többi rokon mindig megnyugvásra talált, ha meglátogatta Hetty Kinget.